

[Holstein.]
 min Person, lige saa uberettiget er den højtærede Indenrigsminister til at paastaa, at jeg nogen Sinde i den Tid, jeg har været Rigsdagsmand, i min politiske Virksomhed har ladet mig lede af andet, end hvad jeg fandt ret og rimeligt. Der er intet i min politiske Virksomhed, som berettiger den højtærede Indenrigsminister til at drage hverken min politiske Ubestikkelighed eller min parlamentariske Storsnudethed i Tvivl.

Formanden: Det er heller ikke et passende Udtryk.

Holstein: Det var om mig selv, højtærede Formand.

Formanden: Derfor er det lige uberettiget at anvende det.

Holstein: Saa maa jeg maaske sige Frimodighed i Stedet for.

Den højtærede Indenrigsministers Synspunkt, det, han søgte at føre i Marken, var, at de Udtalelser, jeg havde fremsat med Hensyn til de smaa Parcelbyggere, var udelukkende dikteret af lokale Vælgerinteresser i Aarhus Amtskreds.

Jeg vil dertil sige, at en saadan Insinuation er ganske ubeføjet. Der er Parcelbyggere hele Landet over, jeg ved ogsaa godt, at der er det i Aarhus Amt, bevares, men der er det hele Landet over, og det er ikke blot de smaa Egne-Hjems-Byggere i Byerne, hvis Sag jeg talte forleden, det var ogsaa Statshusmændenes, altsaa Nationens, det brede Demokratis specielle Favoriter. Det er, om jeg saa maa sige, Aristokratiet blandt Smaakaarsfolk, som er mine politiske Kælebørn, det er Eliten af den jævne Befolkning, de, som har vist i Gerning, at de kan selv og vil selv, de, som stiler mod gode og smukke Maal, og som derfor fortjener at hjælpes fra det offentlige Side.

Det er disse mine Kælebørns Sag, jeg har talt, og jeg har talt den uden mindste Sideblik til Vælgerhensyn i Aarhus Amt. Jeg mener, at Forholdene for disse Menneskers Vedkommende er alvorlige, og jeg ser ikke rettere end, at Staten i Henhold til Statsboligfondsløvens § 5 har en moralsk Forpligtelse, som den ikke kan afvise, til at støtte dem. Jeg har, da vi havde Nedskæringsforslagene til Behandling, baade i den ene og den anden Sag gjort mig til Talsmand for det Synspunkt at de, der har Ansvaret og Magten i Øjeblikket, gør klogt i i Politik at følge den gamle moralske Grundsætning,

at hvad man ikke vil, at andre skal gøre mod en selv, skal man heller ikke gøre mod dem.

Jeg tror, at Regering og Rigsdag staar sig daarlige ved at slaa Streg over lovgivningsmæssigt og først og fremmest moralsk berettigede Forventninger, som man ved Lovforanstaltninger har vakt hos de Befolkningselementer, som de paagældende Lovforholdsregler tager Sigte paa, og derfor føler jeg mig ogsaa overbevist om — jeg har med Tilfredshed set, at man ogsaa fra socialdemokratisk Side er klar over dette —, at her er en Sag lige saa vel som for Statshusmændenes Vedkommende, som Regeringen og Rigsdagen ikke kan afvise. Det kan godt være, at dette vilde stemme bedst med den højtærede Statsministers sociale Principper, men jeg tror ikke, det betaler sig; jeg tror ikke, det betaler sig for Regeringens eller Rigsdagens Omdømme ude i Befolkningen, og jeg tror heller ikke, det betaler sig socialt set overfor de paagældende Befolkningselementer, som for en stor Del er dem, der har allermest Krav paa Statens Velvillie og Støtte.

Jeg skal dernæst tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger om et Spørgsmaal, der har været fremdraget fra konservativ Side som en Forespørgsel til Regeringen, og som den højtærede Statsminister har givet en i mine Øjne meget mærkværdig Besvarelse, det er Spørgsmaalet om en Reform af vort bestaaende toldpolitiske Tariffsystem.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel spurgte den højtærede Statsminister, om han ikke mente, at det under de nuværende økonomiske Forhold var hensigtsmæssigt at tage op til Overvejelse Spørgsmaalet om Indførelse af en Dobbelttarif, og den højtærede Statsminister svarede hertil, at Regeringen var ganske enig i de Synsmaader, der om denne Sag var fremsat i den danske Delegations Exposé til den økonomiske Verdenskonference; denne danske Delegation havde fremhævet i sit Exposé, dels den uheldige Tendens til ved visse Metoder at gøre Mestbegunstigelsen begrænset eller endog illusorisk, og for det andet beklaget, at Lande, hvis Traktatpolitik er baseret paa Dobbelttariffsystemet, som Betingelse for at lempe Vilkaarene for andre Landes Eksport, kræver Modydelser, som det paagældende Land ifølge sit Tariffsystem ikke er indrettet paa at præstere.

Jeg synes, at disse Anker fra den danske Delegations Side mod vor bestaaende Toldlovgivning, som den højtærede Regering altsaa slutter sig til, er saa vægtige, at det